

Marianne van den Oever : ‘Stap voor stap...’ Uitgeverij Boekscout 2011 ISBN 9789460898389 (Darmkanker/ED/1) Zie ook www.boekscout.nl en www.mariannevandenoever.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Ervaringsverhaal van 114 pagina's waarin Marianne van den Oever vertelt over de periode waarin bij haar darmkanker werd geconstateerd. Ze beschrijft de gang door de gezondheidszorg, emoties, angsten en verwerking van wat er toen met haar gebeurd is en hoe dat haar leven heeft veranderd. *Stap voor Stap* is gebaseerd op dagboeknotities die Marianne vanaf de eerste dag van haar ziekte bijhield. Met toelichting op behandelingen, 3 zwart/wit afbeeldingen en 5 kleuren foto's kleurenfoto's ter illustratie.

Over de schrijfster: Marianne van den Oever (1951), is getrouwd met Nico en woont in Brunssum. Ze werkt al meer dan 34 jaar als secretaresse voor de burgemeester van Brunssum (inmiddels de zevende). Marianne schreef het boek om haar ervaringen te delen met lotgenoten en mensen die op de een of andere manier te maken krijgen met kanker. Nico en Marianne hebben sinds 3 juli 2008 hond (Rintje) Woppe, een Friese Stabijhoun.

Korte bespreking: Marianne van den Oever licht toe hoe haar leven in 2008 veranderde toen bij haar dikke darmkanker werd geconstateerd. Ze beschrijft welke behandelingen ze moest ondergaan en geeft daarbij uitgebreide toelichting, soms met tekening. Ze gaat in op hoe haar dagelijkse leven gedurende die tijd veranderde, ze niet kon werken en wat dat voor consequenties had. Ze beschrijft hoe ze gesteund werd, zeker door Nico en haar zus Irene, maar ook door diverse mensen uit haar omgeving. Ze gaat in op de soms moeilijk lopende communicatie die ze heeft binnen de medische wereld en de lange wachttijden tussen behandelingen. Ze licht toe waarom ze van haar huisarts wel steun ondervond en wat er fout liep bij de communicatie met de specialist die haar geopereerd heeft. Ze beschrijft haar emoties en angsten, welke praktische zaken belangrijk waren en hoe ze gedurende de chemokuur bezig was met het krijgen van hond Woppe die hen troost en afleiding gaf. Ook heeft ze enige e-mails in het boek opgenomen, reacties van personen op berichten van haar uit die tijd. Nu is Marianne van den Oever weer aan het werk; ze heeft door deze periode leren genieten van andere zaken.

Wat viel op: Marianne licht goed toe wat er aan de hand is, wat voor vorm darmkanker ze heeft en waarom ze een chemokuur moet ondergaan. Dat maakt dit boekje een goed leesbare kennismaking met darmkanker vanuit het perspectief van een patiënte.

De manier waarop er door hulpverleners met Marianne werd gecommuniceerd verdient zeker geen schoonheidsprijs. Daar valt winst te behalen als het gaat om echte cliëntvriendelijke zorg. Dat geldt ook bij 'de vertraagde zorg', wanneer er sprake is van vakanties en vrije dagen: in Nederland: herfstvakantie, kerstvakantie, krokusvakantie, paasvakantie, meivakantie, grote vakantie. Daardoor moeten patiënten lang op voor hen belangrijke uitslagen wachten, omdat afdelingen minder presteren.

Citaten: Pag. 13: 'Ik weet even niets te zeggen. De wereld zakt onder mijn voeten vandaan. Ik begrijp het niet. Dit gaat toch zeker niet over mij? Dit is zo'n onwezenlijk bericht. Ik durf bijna niet te vragen of de tumor kwaadaardig is en deze angst is terecht: Het antwoord is: "Ja... kwaadaardig!" Mijn huisarts is al in kennis gesteld. De internist toont zich heel meelevend en wenst me alle sterkte.

Daar zitten we dan met zijn tweeën. We kijken elkaar aan en weten niets te zeggen. Het is zó onwerkelijk. Van de één op de andere dag hoort het afgrijselijke K-woord bij ons. Op dat moment voel ik een ontzettend diepe verbondenheid met Nico. Het is voor ons zo vanzelfsprekend dat we beiden gezond zijn. Allebei hebben we nog nooit in een ziekenhuis gelegen, zijn nooit ernstig ziek geweest. Ineens realiseer ik me de

betrekkelijkheid van alles. Je bent bezig, bezig, bezig. Etentjes, afspraken met vrienden, het werk, ruzietjes.

Alles staat in één klap in een ander perspectief. Ik ben beland in een leven tussen hoop en vrees, ik voel me volledig op mezelf teruggeworpen.'

Pag. 39: '... En stilte. Denkt hij soms dat dit een soort quiz is, met als thema: 'Hoe laat ik de patiënt zo goed mogelijk merken dat ik niet geïnteresseerd ben'. Ervan uitgaande dat dit het hele gesprek moet voorstellen, sta ik op uit mijn stoel. Meteen staat de chirurg ook op, geeft een hand en wenst ons sterkte. Dat was het dan. Heb ik hier zo naar uitgekeken. Wat een ontgoocheling, hier word ik ook niet wijzer van. (...) Voordat Nico en ik het ziekenhuis verlaten, loop ik even langs de afdeling Opname. Ik vraag aan een vriendelijke baliemedewerkster of er al een datum bekend is waarop ik geopereerd zal worden. Tot mijn verbazing staat mijn naam op de operatielijst Dinsdag elf maart is de opname en woensdag twaalf maart staat de operatie gepland.'

Pag. 54: 'Eigenlijk zou ik vandaag naar huis mogen. Eigenlijk, want ik mag nog niet! De hoeveelheid ontlasting die ik maak, is te klein. (...) De volgende tegenvaller is dat de uitslag van het pathologisch onderzoek nog niet bekend is, terwijl de zes dagen die hiervoor staan, al lang voorbij zijn. Hoe kan het dat het zo lang duurt? De chirurg vertelt dat door de aankomende Paasdagen er voor het ziekenhuispersoneel veel vrije dagen zijn. Ik zal dus moeten wachten tot na de feestdagen. Dit vind ik véél te laat, maar helaas, hij kan er verder ook niets aan doen.'

Recensies/extra: Zie ook:

<http://mariannevandenoever.nl/pages/persberichten.html>

Serge Sekhuis in Limburgs dagblad 21-januari 2011: 'Donderdag 14 februari 2008.

'Vol lof is Marianne over de manier waarop ze vervolgens is begeleid naar de dag van haar operatie. 'Ik kreeg een vaste, gespecialiseerde verpleegkundige toegewezen. Ze gaf me ook haar 06-nummer en zei dat ik altijd mocht bellen als ik vragen had of ergens mee zat. Dat heb ik als een enorme steun ervaren.'

(...) 'De betreffende chirurg vond het niet nodig mij dat te vertellen, terwijl ik met allerlei vragen zat. Hoe groot was de tumor, hoeveel centimeter darm ben ik kwijt, wanneer kan ik weer normaal naar de wc?' 'Wilt u dat echt weten?', klonk het arrogant. Vraag dat volgende week maar aan de oncoloog.

'Voor sommige dokters ben je nog altijd een nummer', ervoer Marianne. Of ze hebben geen tijd.'(...)